

Sygn. akt I C 2695/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w W.**

przeciwko **H. K.**

o zapłatę

I. uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Grudziądzu z 28 stycznia 2016 roku o sygn. akt I C 2695/15 i oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanej H. K. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. kosztami sądowymi w postaci opłaty od sprzeciwu od wyroku zaocznego, od której uiszczenia zwolniona była pozwana, obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 2695/15

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w W. wniósł przeciwko H. K. pozew o zapłatę kwoty 67.665,05 zł, wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 28.636,66 zł oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 39.028,39 zł – od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że dochodzona należność wynikała z umowy kredytu w wysokości 33.160,90 zł, zawartej przez H. K. z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bankiem S.A., z której to umowy pozwana nie wywiązała się. Bank wypowiedział umowę kredytu, a następnie wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny, jednakże postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania należności. Powód nabył przedmiotową wierzytelność w drodze cesji od pierwotnego wierzyciela. Na kwotę dochodzoną pozvem składały się następujące należności: 28.636,66 zł tytułem kapitału, 35.072,74 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela do 7 marca 2015 roku, 1.947,16 zł tytułem odsetek umownych za okres od daty zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania oraz 2.008,49 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od 8 marca 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Wyrokiem zaocznym z 28 stycznia 2016 roku sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 58).

Pozwana H. K. wniosła sprzeciw od powyższego wyroku zaocznego, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma pozwana zakwestionowała dochodzone roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości, podnosząc, że uregulowała wszelkie zobowiązania wynikające z zawartej umowy kredytu. Ponadto, strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując na trzyletni okres przedawnienia dla dochodzonej pozewem należności. Według pozwanej, bieg terminu przedawnienia został przerwany wraz z wystąpieniem przez poprzedniego wierzyciela z wnioskiem do sądu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności i zaczął biec na nowo z chwilą nadania tytułowi klauzuli wykonalności. Prowadzone na podstawie tego tytułu wykonawczego postępowanie egzekucyjne zostało prawomocnie umorzone, w związku z czym egzekucja ta skutkowałą przerwą biegu przedawnienia jedynie na rzecz poprzedniego wierzyciela, a nie powoda. W dalszej kolejności pozwana zakwestionowała fakt dokonania przelewu wierzytelności na rzecz powoda oraz podniosła okoliczność, że nie została zawiadomiona o cesji. Wreszcie, zdaniem strony pozwanej, żądanie powoda godzi w zasady współżycia społecznego (k. 63-65).

Postanowieniem z 17 lutego 2016 roku sąd zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości (k. 70-71).

W piśmie przygotowawczym z 11 marca 2016 roku strona powodowa ustosunkowała się do argumentacji pozwanej ze sprzeciwu od wyroku zaocznego. Powód stwierdził, że należycie wykazał przedłożonymi dokumentami zasadę i wysokość dochodzonego roszczenia, jak i nabycie przedmiotowej wierzytelności od pierwotnego wierzyciela. Ponadto, strona powodowa wskazała na bezzasadność zarzutu przedawnienia, albowiem wymagalność roszczenia miała nastąpić z upływem okresu, na jaki została zawarta umowa kredytu (datą płatności ostatniej raty), tj. z dniem 11 stycznia 2015 roku (k. 74-77).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 10 stycznia 2008 roku H. K. zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Na mocy umowy bank udzielił H. K. kredytu w wysokości 33.160,90 zł z okresem spłaty do 10 stycznia 2015 roku (§ 1 pkt 1 umowy). Kredytobiorca zobowiązany był do spłaty kredytu w równych ratach miesięcznych w kwocie 675,75 zł (§ 3 pkt 1 umowy). Udzielony kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej (§ 4 pkt 1 umowy), przy czym w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat bank uprawniony był do pobierania odsetek karnych według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla trzymiesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych, nie wyższych niż oprocentowanie maksymalne określone w art. 359 § 2¹ k.c. (§ 7 umowy). W przypadku m.in. braku zapłaty dwóch pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, bank mógł wypowiedzieć przedmiotową umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia (§ 11 pkt. 2 i 3 umowy). Po upływie okresu wypowiedzenia kredytobiorca zobowiązany był do zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami za okres korzystania z kredytu (§ 11 pkt 4 umowy). H. K. do jesieni 2009 roku płaciła raty kredytu w pełnej wysokości, po czym zaprzestała spłaty. W związku z niewywiązywaniem się z umowy, na początku 2010 roku bank wypowiedział przedmiotową umowę. Na zadłużenie pozwanej z tytułu kredytu z 10 stycznia 2008 roku w łącznej wysokości 67.665,05 zł składały się następujące należności: 28.636,66 zł tytułem kapitału, 35.072,74 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez bank do 7 marca 2015 roku, 1.947,16 zł tytułem odsetek umownych za okres od daty zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania oraz 2.008,49 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od 8 marca 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w niniejszej sprawie.

Dowody:

- dokumenty dotyczące zawarcia umowy kredytu (k. 37-47),
- przesłuchanie pozwanej H. K. (nagranie rozprawy z 31.03.2016 r. – protokół skrócony na k. 83v).

W dniu 20 kwietnia 2010 roku (...) Bank S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, obejmujący należności z tytułu umowy z 10 stycznia 2008 roku. Postanowieniem z 31 maja 2010 roku sąd nadał powyższemu bankowemu

tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności. Prowadzona przez (...) Bank S.A. na podstawie powyższego tytułu wykonawczego egzekucja okazała się bezskuteczna i została umorzona.

Dowody:

- bankowy tytuł egzekucyjny z 20.04.2010 r. i zajęcie wynagrodzenia (k. 48, 78-79).

Umową przelewu wierzytelności z 22 kwietnia 2015 roku (...) Bank S.A. zbył na rzecz (...) z siedzibą w W. wierzytelności przysługujące cedentowi, w tym wierzytelność wobec H. K. z tytułu umowy kredytu z 10 stycznia 2008 roku w łącznej wysokości 67.302,59 zł.

Dowody:

- dokumenty dotyczące przelewu wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty (k. 11-28, 51-53).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o przesłuchanie pozwanej oraz dokumenty przedłożone przez stronę powodową do pozwu i dalszych pism procesowych, których autentyczność i prawdziwość, w ocenie sądu, nie została skutecznie podważona, w związku z czym stanowiły one w pełni wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych. Zeznania pozwanej, jako znajdujące potwierdzenie w dowodach z dokumentów, również zasługiwały na wiarygodność.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanej na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Strona powodowa dochodziła od pozwanej należności z tytułu umowy kredytu. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Sąd uznał za udowodnioną okoliczność, że pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania ze spłaty kredytu, co skutkowało powstaniem zaległości w wysokości określonej w pozwie. Podnoszone przez stronę pozwaną zarzuty odnośnie do braku udowodnienia zasady i wysokości roszczenia, niewykazania przelewu wierzytelności czy braku zawiadomienia dłużnika o cesji, nie podważyły w żaden sposób twierdzeń pozwu w tym zakresie. W ocenie sądu, z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów wynikało ponad wszelką wątpliwość, że pozwana zawarła przedmiotową umowę kredytu, a następnie nie wywiązała się z warunków spłaty. Okoliczności te zostały zresztą przyznane przez samą pozwaną w czasie jej przesłuchania. Podobnie, przedłożone dokumenty dotyczące przelewu wierzytelności wystarczająco wykazywały, że powód nabył wierzytelność z tytułu umowy kredytu z 10 stycznia 2008 roku, jak i wysokość tej należności.

Jednakże, za zasadny uznać należało podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda. Zgodnie z art. 118 k.c., termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a do obu tych kategorii zaliczyć należy roszczenie z tytułu przedmiotowej umowy kredytu, wynosi 3 lata.

Z treści dokumentów przedłożonych przez powoda, jak i przesłuchania pozwanej, można było wnioskować, że roszczenie powoda stało się wymagalne z chwilą upływu okresu dokonanego przez bank wypowiedzenia umowy

kredytu, co miało miejsce w bliżej nieokreślonej dacie na początku 2010 roku. Zauważyć należy, że fakt wypowiedzenia umowy wynikał również z twierdzeń podniesionych w pozwie. Ponadto, skoro 20 kwietnia 2010 roku bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, obejmujący całą należność wynikającą z tytułu kredytu i stwierdzający jej wymagalność, oczywistym powinno być, że przedmiotowa umowa musiała zostać zakończona przed tą datą, a cała zaległość postawiona w stan wymagalności. Nie można zatem było zgodzić się z argumentacją powoda, przedstawioną w piśmie przygotowawczym z 11 marca 2016 roku, że wymagalność roszczenia nastąpiła dopiero wraz z przewidzianą w umowie datą spłaty ostatniej raty kredytu, tj. 11 stycznia 2015 roku.

W konsekwencji przyjąć należało, że bieg przedawnienia dochodzonego roszczenia rozpoczął się przed 20 kwietnia 2010 roku. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego można było jednakże wywieść, że nastąpiła przerwa biegu przedawnienia, a to wskutek wystąpienia przez pierwotnego wierzyciela z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny. Termin ten zaczął biec na nowo z chwilą wydania przez sąd postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, co miało miejsce 31 maja 2010 roku (data ta wynikała z dokumentu zajęcia wynagrodzenia – k. 78-79). W konsekwencji, przedawnienie roszczenia nastąpiło 31 maja 2013 roku, przy czym strona powodowa wniosła pozew do sądu dopiero 31 grudnia 2015 roku (data nadania pozwu w placówce pocztowej – k. 49). Powód nie wykazał przy tym, żeby po dacie 31 maja 2010 roku nastąpiło uznanie roszczenia przez pozwaną lub zrzeczenie się przez nią zarzutu przedawnienia czy też inne zdarzenie powodujące przerwanie bądź zawieszenie biegu przedawnienia, a które wywierałoby skutki prawne również w odniesieniu do powoda jako następcy prawnego pierwotnego wierzyciela. Podkreślenia w tym miejscu wymaga bowiem, że prowadzone z wniosku banku, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, postępowanie egzekucyjne, skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia jedynie w stosunku do tego wierzyciela, a nie jego następcy prawnego, którym został powód. Termin przedawnienia rozpocząłby bieg na nowo (art. 124 k.c.), jednakże jedynie w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego). Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306).

Sąd oddalił wniosek pozwanej o zwrócenie się do (...) Banku S.A. o udzielenie informacji na temat daty wypowiedzenia umowy kredytu, albowiem niniejsza sprawa nie mieściła się w kategorii spraw cywilnych wymienionych w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. d) ustawy Prawo bankowe, co do których istnieje możliwość pozyskania informacji stanowiących tajemnicę bankową.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 347 k.p.c., art. 118 k.c. i art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.) a contrario, sąd uchylił zaskarżony wyrok zaoczny oraz oddalił powództwo, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji wyroku.

Wobec oddalenia powództwa w całości, nie było potrzeby ustosunkowania się do podniesionego przez pozwaną zarzutu naruszenia przez powoda zasad współżycia społecznego (art. 5 k.c.), przy czym strona pozwana nie wskazała, w jaki sposób te zasady miały być zostać naruszone.

O kosztach procesu w punkcie II. sentencji orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. Pozwana wygrała niniejszy proces w całości, z związku z czym należał jej się zwrot od powoda wszystkich poniesionych kosztów procesu w wysokości 3.617,00 zł, a to z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 3.600,00 zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm./) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

O obciążeniu w punkcie III. wyroku Skarbu Państwa kosztami sądowymi, od których uiszczenia zwolniona była pozwana (koszty sprzeciwu), orzeczono w myśl art. 348 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.).